

Arrest

nr. 170 521 van 27 juni 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 17 maart 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 februari 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDHI, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 17 augustus 2015 een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie en dit als ouder van een Belgisch minderjarig kind.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 16 februari 2016 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op 17 februari 2016 ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de

aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 17.08.2015 werd ingediend door:

Naam: [M.]

Voornaam: [I.]

Nationaliteit: Russische Federatie

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Het verblijfsrecht dient geweigerd te worden aan betrokkene op basis van artikel 43 van de wet van 15.12.1980 dat stelt dat het verblijf geweigerd kan worden om redenen van openbare orde of nationale veiligheid; persoonlijk gedrag van betrokkene waardoor zijn verblijf ongewenst is om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

Betrokkene werd op 03.06.2014 veroordeeld door de Correctionele Rechtbank West-Vlaanderen - Afdeling Kortrijk tot een gevangenisstraf van 1 jaar met uitstel 5 jaren behalve preventieve detentie van 11.11.2013 tot 3.06.2014, een geldboete van 125,00 euro (x6 = 750,00 euro) (vervangende gevangenisstraf: 13 dagen) met uitstel 3 jaren behalve 62,50 euro wegens: vereniging van misdadigers om misdaden te plegen waarop de levenslange opsluiting of dwangarbeid gesteld is; diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels.

Uit de aard, de ernst en de recentheid in tijd van de feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving.

Vandaar dat overeenkomstig art. 43 van de wet van 15.12.1980 het verblijfsrecht aan betrokkene kan geweigerd worden. Betrokkene had moeten weten dat dergelijk gedrag niet ten goede zou komen aan het verwerven van regulier verblijfsrecht. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven.

Gezien deze overwegingen wordt het persoonlijke en familiale belang, op basis van hetwelke betrokkene het verblijfsrecht wenst te bekomen, van betrokkene hier dan ook ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest 49.830 dd. 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé - en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren.

Het staat hier dan ook niet ter discussie, gezien de duidelijke bepalingen van artikel 43, dat het verblijf van meer dan drie maanden dient geweigerd te worden aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis: artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 43 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht. Hij licht het middel als volgt toe:

"De bestreden beslissing ontbeert elke draagkrachtige motivering.

In casu wordt geargumenteed op basis van art. 43 van de Wet van 15.12.1980.

Art. 43 van voormelde wet bepaalt letterlijk wat volgt:

[...]

Voormeld artikel bepaalt dat bijgevolg strafrechtelijke veroordelingen alsdusdanig geen reden kunnen vormen om een weigeringsbeslissing op basis van dit artikel te gaan argumenteren.

Het is conform de wettekst niet dergelijke veroordeling die desgevallend van belang is, het is integendeel het gedrag van de betrokkene die in ogenschouw moet genomen worden en hetwelk een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen.

Het is duidelijk dat de motivering in de bestreden beslissing waarin expliciet wordt verwezen naar de een veroordeling die verzoeker heeft opgelopen op 03.06.2014 geenszins draagkrachtig kan zijn.

Dat de argumentatie van de bestreden beslissing zich beperkt tot een verwijzing naar dergelijke veroordeling en vervolgens zomaar gratis poneert dat er sprake zou zijn van een gedrag in zijne hoofde dat een actuele, werkelijke en voldoende ernstige dreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving.

Dat deze motivering echter in gene mate concreet wordt uitgewerkt, doch enkel zeer algemeen wordt geformuleerd.

Dat in gene mate concreet wordt gemotiveerd omtrent het concrete geval van verzoeker en er minstens impliciet wordt uitgegaan van algemene preventieve redenen die nochtans in de wettekst uitdrukkelijk vermeld staan als verboden.

Dat in tegenstelling tot wat beweerd wordt in de bestreden beslissing verzoeker wel degelijk goed geïntegreerd is, getuige daarvan de veelheid aan stukken die hij dienaangaande voorlegt.

Dat zijn kinderen en vrouw legaal verblijf hebben en er manifeste schending van art. 8 EVRM aan de orde is in het geval verzoeker en diens kinderen en vrouw door het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten van elkaar gescheiden worden.

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., "Le controle par le conseil d'Etat de la motivation des actes réglementaires", noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

Er mag van verwerende partij uiteraard verwacht worden dat er niet op een vage en algemene wijze geantwoord wordt.

Er kan en mag van verwerende partij bovendien verwacht worden dat zij een duidelijk onderscheiden administratieve beslissing niet zomaar verantwoord met verwijzing naar een eerdere, andere duidelijk onderscheiden straf, dewelke reeds werd uitgevoerd, en niet meer aan de orde is, en ook niet zich baseert op speculaties en vermoedens allerhande, dewelke niet stroken met de werkelijkheid, doch zeer duidelijk de argumentatie dient aan te geven waarom zij deze administratieve beslissing heeft genomen, temeer deze uitermate verstrekkende gevolgen heeft voor verzoeker die thans niet enkel de legaal verblijf geweigerd wordt doch tevens het land dient te verlaten.

In casu dient er verder vastgesteld dat verzoeker de vader is van een kind met de Belgische nationaliteit en tevens de levenspartner van verzoeker de Belgische nationaliteit heeft.

Deze informatie is van het allergrootste belang in het kader van het betekenen van een bevel om het grondgebied te verlaten al dan niet aangezien uiteraard aan een vader van een Belgisch kind niet zomaar een bevel kan betekend worden aangezien daardoor het kind de dupe van de rekening dreigt te zijn, en hun centrum van belangen in de eerste plaats in België gelegen is, en dus niet zomaar kan afgebroken worden, zoals dit thans blijktbaar aan de orde is."

2.1.2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 43 van de Vreemdelingenwet – dat de juridische grondslag vormt van de thans bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden – bepaalt als volgt:

"De binnenkomst en het verblijf mogen aan de burgers van de Unie en hun familieleden slechts geweigerd worden om redenen van openbare orde, van (nationale veiligheid) of van volksgezondheid en zulks binnen de hiernavermelde perken :

1° de redenen mogen niet ingeroepen worden voor economische doeleinden;

2° de om redenen van openbare orde of nationale veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag van de betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd;

3° het verval van het document dat de binnenkomst en het verblijf op het Belgisch grondgebied heeft toegelaten, kan op zichzelf de verwijdering van het grondgebied niet wettigen;

4° alleen ziekten vermeld in de bij deze wet gevoegde lijst kunnen een weigering van binnenkomst of het verblijf rechtvaardigen. Het optreden van een ziekte later dan drie maanden na aankomst op het grondgebied kan geen reden voor verwijdering van het grondgebied vormen.

Om te beoordelen of de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid kan de minister of zijn gemachtigde bij de afgifte van de verklaring van inschrijving dan wel bij de afgifte van de verblijfskaart, zonodig de lidstaat van oorsprong en eventueel andere lidstaten, verzoeken om mededeling van de gerechtelijke antecedenten betreffende betrokkene en zonodig om een uittreksel uit het strafregister verzoeken.

Indien ernstige aanwijzingen daartoe aanleiding geven, kan de minister of zijn gemachtigde personen die het verblijfsrecht genieten binnen drie maanden na de datum van binnenkomst zonodig aan een kosteloos medisch onderzoek onderwerpen met het oog op het afgeven van een verklaring dat zij niet lijden aan de in het eerste lid, 4°, bedoelde ziekten.

Indien de minister of zijn gemachtigde overweegt om, om redenen van openbare orde, van nationale veiligheid of van volksgezondheid een einde te stellen aan het verblijf van een burger van de Unie of van een familielid, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezinssituatie en economische situatie, zijn maatschappelijke en culturele integratie en de intensiteit van zijn banden met zijn land van herkomst.

Uit deze wetsbepaling blijkt dat een strafrechtelijke veroordeling op zich niet volstaat om een familielid van een burger van de Europese Unie het verblijf te weigeren. Een verblijfsweigering is echter wel mogelijk indien uit het persoonlijke gedrag van de betrokken vreemdeling een gedrag blijkt dat van die aard is dat hieruit een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving kan worden afgeleid. Het gegeven dat een veroordeling op zich niet volstaat om een verblijfsweigering ten aanzien van een familielid van een burger van de Unie te motiveren impliceert niet dat verweerder niet naar de eerder door dit familielid opgelopen veroordelingen kan verwijzen om aan te tonen dat deze burger een gedrag vertoont waaruit kan worden afgeleid dat hij heden nog steeds een gevaar vormt voor de openbare orde en de nationale veiligheid.

Verzoeker betoogt dat de motivering van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden niet draagkrachtig is, nu hierin expliciet en louter wordt verwezen naar zijn veroordeling op 3 juni 2014 en vervolgens gratis wordt geponeerd dat er sprake is van een gedrag in zijn hoofdte dat een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Hij stelt dat deze motivering niet concreet wordt uitgewerkt en te algemeen is geformuleerd en dat minstens impliciet wordt uitgegaan van algemene preventieve redenen.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet uitgaat van een correcte lezing van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden waar hij aangeeft dat hierin louter wordt verwezen naar zijn veroordeling om vervolgens op automatische en gratuite wijze te besluiten dat er sprake is van een gedrag dat een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. In deze beslissing wordt weliswaar melding gemaakt van een veroordeling op 3 juni 2014 door de correctionele rechtbank West-Vlaanderen – afdeling Kortrijk tot een gevangenisstraf van één jaar met uitstel gedurende vijf jaar behalve preventieve detentie, doch er wordt op zich niet op basis van deze veroordeling besloten tot een gedrag dat een actueel, werkelijk en voldoende ernstige gevaar vormt voor een fundamenteel belang in de samenleving. Om hiertoe te besluiten wordt wel verwezen naar de aard en de ernst van de gepleegde feiten – met name diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels en het deel uitmaken van een vereniging van misdadigers om misdaden te plegen waarop levenslange opsluiting of dwangarbeid is gesteld – en op de recentheid in de tijd van de gepleegde feiten. Het uitgangspunt van verzoeker om te stellen dat de beslissing niet concreet wordt uitgewerkt en te algemeen is geformuleerd, kan aldus niet worden bijgetreden. De Raad kan verder enkel vaststellen dat verzoeker op zich niet concreet ingaat op de motivering in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dat op basis van de aard en de ernst van de feiten en de recentheid in de tijd van de feiten dient te worden besloten tot een persoonlijk gedrag waaruit een actueel, werkelijk en voldoende ernstige gevaar blijkt voor een fundamenteel belang in de samenleving. Door het louter op algemene wijze plegen dat een reeds uitgevoerde straf niet meer aan de orde is en dat verweerder zich niet mag baseren op speculaties en vermoedens, zonder dit betoog concreet te betrekken op de motivering van de beslissing, toont verzoeker niet aan dat verweerder bij zijn beoordeling – die vertrekt van concrete strafrechtelijke feiten die verzoeker pleegde, en met name de aard en de graad van ernst hiervan en de recentheid in de tijd waarop deze zijn gepleegd, en niet van de opgelegde straf op zich – in casu kennelijk onredelijk heeft gehandeld. Er kan geenszins worden aangenomen dat op geen enkele wijze wordt gemotiveerd omtrent het concrete voorliggende geval. Gelet op hetgeen voorafgaat, maakt verzoeker met zijn uiteenzetting

niet aannemelijk dat de voorziene motivering niet voldoende concreet is of dat verweerder zich hierbij heeft gesteund op incorrecte feiten of dat hij aldus kennelijk onredelijk heeft gehandeld. Doordat verzoeker niet weerlegt dat uit zijn persoonlijke gedrag een actueel, werkelijk en voldoende ernstige gevaar blijkt voor een fundamenteel belang in de samenleving, kan ook niet worden vastgesteld dat uit de weigeringsbeslissing impliciet zou blijken dat deze is gesteund op algemene preventieve redenen. Hij lijkt zich hiervoor andermaal te steunen op het gegeven dat verweerder zich bij de toepassing van artikel 43 van de Vreemdelingenwet louter baseerde op een strafrechtelijke veroordeling, doch er werd reeds vastgesteld dat dit uitgangspunt niet kan worden bijgetreden.

Verzoeker geeft verder aan het gestelde in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden te betwisten, namelijk dat zijn gedrag en het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België expliciet getuigt van zijn niet-geïntegreerd zijn en van een houding waarin dit ook niet wordt nagestreefd. Hij stelt wel degelijk goed geïntegreerd te zijn en verwijst hiervoor naar *“de veelheid aan stukken die hij dienaangaande voorlegt”*. Meer concreet voegt hij in dit verband een attest van inburgering van 10 april 2013 en deelcertificaten van opleidingen Nederlands tweede taal – richtgraad 1 van 3 april 2014 en 27 januari 2016.

De Raad benadrukt dat in het strafrecht een samenleving bepaalde waarden tot uiting brengt en verzoeker, waar hij strafrechtelijke feiten pleegt, deze waarden niet eerbiedigt. De feiten waarvoor verzoeker werd veroordeeld tot een gevangenisstraf staan haaks op een kwaliteitsvolle integratie in de Belgische samenleving. Het aanbrengen van bewijzen van het volgen van cursussen inburgering en Nederlands tweede taal vermag op zich ook geenszins alsnog te wijzen op een werkelijke integratie in de Belgische samenleving. De Raad wijst er zo op dat dit cursussen zijn die een vreemdeling in staat moeten stellen om zich op succesvolle wijze te integreren in de Belgische maatschappij, doch deze vermogen op zich genomen in geen geval een werkelijke integratie aan te tonen. Hiervoor – en teneinde een werkelijke wil tot integratie aan te tonen – dient immers te kunnen worden vastgesteld dat deze cursussen door de betrokken vreemdeling ook in het dagelijkse leven worden aangewend. In dit verband legt verzoeker geen stukken voor. Integendeel wijst verweerder in dit verband op de door verzoeker gepleegde strafrechtelijke feiten, die door verzoeker op zich niet worden betwist. Bovendien overtuigt verzoeker ook geenszins waar hij voorhoudt goed te zijn geïntegreerd in België gelet op de door hem voorgelegde taalattesten. Uit deze attesten blijkt immers dat verzoeker – niettegenstaande een aanwezigheid in België sinds eind 2011 – in januari 2016 nog steeds maar het basisniveau Nederlands heeft bereikt. Dit getuigt aldus geenszins van doorgedreven inspanningen om zich de Nederlandse taal eigen te maken of enige werkelijke integratie. Gelet op hetgeen voorafgaat, slaagt verzoeker er met zijn uiteenzetting niet in aan te tonen dat verweerder zich steunde op onjuiste feitelijke gegevens of kennelijk onredelijk handelde waar hij oordeelde dat verzoekers gedrag niet wijst op een integratie in de Belgische samenleving, of een duidelijke wil hiertoe.

De uiteenzetting van verzoeker laat de Raad niet toe vast te stellen dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Enige miskennis van het evenredigheidsbeginsel zoals dit is vervat in artikel 43 van de Vreemdelingenwet blijkt ook niet. Hiervoor wordt verwezen naar de verdere bespreking omtrent artikel 8 van het EVRM.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 43 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.1.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

In casu is het niet betwist dat verzoeker een gezinsleven heeft met zijn partner en hun gezamenlijke kind, die beiden de Belgische nationaliteit hebben.

Nu verzoeker verzocht om een toelating tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk, dient te worden aangenomen dat er in huidige zaak sprake is van een eerste toelating, en niet van een weigering van een voortgezet verblijf. Hieruit volgt dat er geen sprake is van een inmenging in het betreffende gezinsleven in de zin van artikel 8, tweede lid van het EVRM en dat een verdere toetsing aan dit tweede lid zich niet opdringt. Verzoeker verzocht, door middel van zijn aanvraag, om op grond van zijn gezinsleven een verblijfsrecht te worden toegekend, zodat in casu de vraag zich stelt of er op de Belgische autoriteiten een positieve verplichting rust om verzoeker toe te laten tot een verblijf in België teneinde hem in de mogelijkheid te stellen zijn gezinsleven op het Belgische grondgebied verder te ontwikkelen en uit te bouwen.

De Raad wijst er in dit verband op dat artikel 8 van het EVRM niet zo kan worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de Staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Het is niet betwist dat de bestreden beslissingen zijn voorzien bij de wet en zijn genomen met het oog op de vrijwaring van de openbare orde. Vraag rest derhalve of verweerder geen disproportionele belangenafweging in dit verband heeft doorgevoerd. Verzoeker benadrukt dat zijn partner en kind legaal in België verblijven en artikel 8 van het EVRM zou worden geschonden indien hij van zijn partner en kind wordt gescheiden. Hij stelt dat het kind "*de dupe van de rekening dreigt te zijn*" en het centrum van belangen van het gezin in de eerste plaats in België is gelegen en niet zonder meer kan worden afgebroken. Verzoeker beperkt zich aldus tot een bijzonder algemene uiteenzetting teneinde aan te tonen dat er sprake zou zijn van een disproportionele belangenafweging, zonder in dit verband enige concrete argumentatie naar voor te brengen. Verzoeker brengt geen enkel concreet element aan dat erop zou kunnen wijzen dat er ernstige en concrete hinderpalen zouden zijn die een verderzetting van het privé- of gezinsleven in het land van herkomst of elders zouden verhinderen. In dit verband merkt de Raad bovendien op dat verzoekers partner eveneens afkomstig is uit Tsjetsjenië, Rusland en zij blijkens het samenwoonstverslag van 20 augustus 2015 nog Tsjetsjeens en Russisch spreekt. Zij gaf hierbij ook aan niet te werken in België. Verzoeker betoogt verder dat de bestreden beslissingen niet in het belang zouden zijn van zijn kind, doch hij licht dit op geen enkele wijze verder toe. De Raad benadrukt dat het Belgische kind dat verzoeker erkende ten tijde van het nemen van de bestreden beslissingen nog geen jaar oud was. Aldus dient te worden aangenomen dat de leefwereld van dit kind bestaat uit de personen die er de zorg voor dragen, zonder dat er reeds sprake is van banden met de ruimere omgeving. Er blijkt niet dat de belangen van dit kind zouden worden miskend indien het zijn ouders zou moeten volgen naar verzoekers herkomstland of elders. Een loutere stelling dat verzoeker en zijn gezin het centrum van hun belangen in België zouden hebben, mist verder de vereiste precisie en toont andermaal geen noemenswaardige hinderpalen aan. Er blijkt aldus geenszins dat een verblijf in België de enige mogelijkheid is om een privé- of gezinsleven te leiden of dat de bestreden beslissingen een noodzakelijke scheiding van gezinsleden tot gevolg hebben. De Raad herhaalt in dit verband verder ook dat verzoeker de vaststelling niet weerlegt dat hij gelet op zijn persoonlijke gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang in de Belgische samenleving. Hij en zijn partner konden er, gelet op het precaire verblijf van verzoeker in België en de door hem gepleegde strafrechtelijke feiten, ook geenszins van onwetend zijn dat een verderzetting van het gezinsleven in België onzeker was.

In de thans voorliggende omstandigheden maakt verzoeker niet aannemelijk dat verweerder geen juist evenwicht heeft gerespecteerd tussen de op het spel staande belangen en met name tussen de private en gezinsbelangen van verzoeker en de belangen van de Belgische samenleving.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden vastgesteld.

2.1.2.3. Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van de artikelen 3 en 5 van het EVRM, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de “*beginselen behoorlijk bestuur*”. Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., “Le controle par le conseil d’Etat de la motivation des actes réglementaires”, noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

De motivering moet adequaat zijn en in evenredigheid met het belang van de beslissing. Zie ook J. VANDE LANOTTE en E. CERECHE, De motiveringsplicht van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1992, 11-12.

Er blijkt ten genoegen van recht dit niet gebeurd is in casu.

Verzoeker heeft zich in de mate van het mogelijke geïntegreerd in België en hij heeft dienaangaande ook tal van stukken die dit bewijzen.

In deze omstandigheden is het duidelijk dat verwerende partij niet zomaar zich kan beroepen op een éénmalige veroordeling om zomaar een weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten te gaan betekenen.

Er is sprake van een manifeste schending van de motiveringsplicht, art. 3 en 5 EVRM, het zorgvuldigheidsbeginsel, en de beginselen van behoorlijk bestuur door het feit dat enkel wordt verwezen naar deze eerdere veroordeling zonder meer.

Door zomaar een bevel om het grondgebied te verlaten te gaan betekenen, worden de beginselen van behoorlijk bestuur ten zeerste geschaad.

Deze schending van de beginselen der behoorlijk bestuur geldt des te meer aangezien er sprake is in hoofde van verzoeker van het vaderschap van een minderjarig kind en vrouw met wie hij een goede band heeft opgebouwd en die de Belgische nationaliteit hebben, hier wonen en wiens centrum van belangen ook hier gevestigd is.”

2.2.2.1. Op de materiële motiveringsplicht werd reeds ingegaan bij de bespreking van het eerste middel.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker wijst andermaal op zijn integratie in België en op zijn gezinsbanden met zijn Belgische partner en kind, die hier wonen en hier het centrum van hun belangen hebben gevestigd. Ook herhaalt hij dat het bestuur niet kon volstaan met een enkele verwijzing naar een eerdere veroordeling zonder meer. Uit een lezing van de bestreden beslissingen blijkt evenwel dat verweerder de mate van integratie van verzoeker in de Belgische samenleving en zijn gezinsbanden met Belgische onderdanen in rekening heeft gebracht. In het kader van de bespreking van het eerste middel werd verder reeds vastgesteld dat de door verzoeker in dit verband aangebrachte stukken geenszins getuigen van enige noemenswaardige en werkelijke integratie, of een duidelijke wil hiertoe, en verzoeker de motivering op dit punt in de weigeringsbeslissing niet weerlegt. In het kader van de bespreking van het eerste middel werd ook reeds vastgesteld dat verzoekers stelling dat verweerder zich louter steunde op een eerdere veroordeling geen steun vindt in de motivering van de weigeringsbeslissing en verzoeker niet aantoonde dat verweerder kennelijk onredelijk handelde waar hij gelet op verzoekers persoonlijke gedrag een actueel, werkelijk en voldoende ernstig gevaar voor een fundamenteel belang in de samenleving weerhield en evenmin dat verweerder een disproportionele of kennelijk onredelijke belangenafweging zou hebben doorgevoerd tussen verzoekers persoonlijke en gezinsbelangen en het algemeen belang. Enig concreet element dat ten onrechte alsnog niet in aanmerking werd genomen bij het nemen van de bestreden beslissingen, wordt niet aangebracht. Door thans opnieuw te wijzen op dezelfde elementen en aan te geven niet akkoord te gaan met de door het bestuur gemaakte beoordeling maakt verzoeker andermaal nog niet aannemelijk dat verweerder zich niet heeft gesteund op een correcte feitenvinding, zijn beslissingen niet op zorgvuldige wijze heeft voorbereid of kennelijk onredelijk heeft gehandeld.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

2.2.2.2. De uiteenzetting van verzoeker laat ook niet toe te vast te stellen dat enig ander, niet nader geduid, beginsel van behoorlijk bestuur werd miskend. De Raad benadrukt ook dat het aan verzoeker toekomt klaar en duidelijk te specificeren welke beginselen van behoorlijk bestuur hij geschonden acht (RvS 22 november 2005, nr. 151.540).

2.2.2.3. Om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM, dient verzoeker aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of mensonterende behandelingen. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

De Raad stelt vast dat verzoeker geen begin van bewijs bijbrengt dat hij bij tenuitvoerlegging van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten zal worden blootgesteld aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Verzoeker betoogt dat hiertoe dient te worden besloten omdat hem een verblijf wordt geweigerd om de enkele reden van zijn eerdere veroordeling, doch – en dit nog daargelaten het gegeven dat bij de bespreking van het eerste middel reeds is gebleken dat dit uitgangspunt niet klopt – een dergelijk betoog is geenszins van aard het bewijs te leveren dat de hoge drempel vereist in artikel 3 van het EVRM is bereikt. Een schending van artikel 3 van het EVRM blijkt geenszins.

2.2.2.4. Artikel 5 van het EVRM beschermt verder het recht op vrijheid en veiligheid. Het betoog van verzoeker dat zich andermaal beperkt tot de stelling dat hem een verblijf wordt geweigerd om de enkele reden van zijn eerdere veroordeling, is andermaal niet van aard aan te tonen dat dit verdragsartikel zou zijn miskend. Dit onderdeel van het middel kan niet worden weerhouden.

2.2.2.5. Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het EVRM en van de materiële motiveringsplicht. Hij stelt als volgt:

“Het Hof van Justitie was van oordeel in een arrest van 17 februari 2009 dat betreffende de toekenning van subsidiaire bescherming het niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging als de aanvraag wordt teruggestuurd, doch het reeds voldoende is om een algemener risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen.

Door verwerende partij diende dus nagegaan te worden tot een onderzoek van alle elementen die relevant zijn.

Meer bepaald diende verwerende partij zich ervan te vergewissen dat verzoekende partij geen enkel risico, ongeacht dus de geloofwaardigheid of gegrondheid van zijn asielrelaas, op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer hij zou terugkeren naar zijn land van herkomst.

Dat door het automatisch afleveren van een weigering verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten er manifest schending aan de orde is van art. 3 EVRM.

Dat het automatisch afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten maakt dat de enige beoordeling die dient te gebeuren, dient te gebeuren door verwerende partij.

Indien deze beoordeling niet is gebeurd, dan levert dit manifeste schending op van art. 3 EVRM juncto art. 13 EVRM.

Dat deze schending bovendien wordt aangevuld met een schending van art. 8 ERVM (zie hoger).

Door het Europees Hof van de Rechten van de Mens werd herhaaldelijk geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend (“independent and rigorous”) moeten toetsen of er sprake is van een risico van een behandeling in strijd met art. 3 EVRM.

Uit de motivering dient te blijken dat een werkelijk onderzoek terzake is gebeurd en dat er dus geen mogelijke schending van art. 3 EVRM aan de orde kan zijn.

In casu blijkt dit geenszins uit de motivering, wel integendeel, werd er geen enkel onderzoek terzake gedaan en dus ook niet gemotiveerd hieromtrent

Dat in elk geval nooit de actuele situatie van het land van herkomst is onderzocht geworden alvorens een beslissing te nemen of minstens dit niet blijkt uit de motivering.

Anderzijds is er ook nooit enig onderzoek gedaan naar de actuele humanitaire toestand van verzoeker.”

2.3.2.1. De Raad herhaalt dat artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoeker doet blijken van de aanwezigheid van ernstige en zwaarwichtige gronden om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of aan

een onmenselijke of vernederende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen moeten staven met een begin van bewijs, zodat inzonderheid een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002; nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262).

Het louter stellen – zoals verzoeker in casu doet – dat *“verwerende partij zich ervan [diende] te vergewissen dat verzoekende partij geen enkel risico, ongeacht dus de geloofwaardigheid of gegrondheid van zijn asielrelaas, op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer hij zou terugkeren naar zijn land van herkomst”* en dat niet automatisch kon worden besloten tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, zonder dit betoog ook maar op enige manier te onderbouwen met concrete gegevens die eigen zijn aan zijn situatie en met draagkrachtige stukken waaruit minstens een begin van bewijs blijkt dat dit risico aanwezig is, volstaat niet om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen. In artikel 3 van het EVRM kan ook geen motiveringsplicht worden gelezen.

Er dient ook te worden benadrukt dat zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad in zijn arrest nr. 81 734 van 25 mei 2012 reeds een toetsing doorvoerden aan het criterium voorzien in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet en aldus reeds hebben vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst het risico loopt onderworpen te worden aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Verzoeker gaat er met zijn betoog volledig aan voorbij dat de Belgische overheden reeds een onderzoek voerden in dit verband. Verzoeker brengt geen nieuwe gegevens in dit verband aan, waardoor hij geenszins aannemelijk maakt dat er in dit verband thans nog relevante elementen spelen die in rekening dienden te worden gebracht of nader dienden te worden onderzocht. In dit verband werd ook reeds vastgesteld dat verzoekers betoog dat hem een verblijf wordt geweigerd om de enkele reden van zijn eerdere veroordeling niet van aard is een miskennis van artikel 3 van het EVRM aan te tonen en hetzelfde geldt wat de bijzonder algemene verwijzing naar zijn *“actuele humanitaire toestand”* betreft.

Op grond van een algemene verwijzing naar rechtspraak van het Hof van Justitie over de subsidiaire beschermingsstatus kan evenmin worden vastgesteld dat er in de thans voorliggende zaak sprake zou kunnen zijn van een schending van artikel 3 van het EVRM.

Gelet op wat voorafgaat, toont verzoeker niet met concrete elementen een schending van artikel 3 van het EVRM aan.

2.3.2.2. Wat de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM betreft, dient ten slotte te worden gesteld dat dit artikel, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig kan worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 14 oktober 2002, nr. 111.462; RvS 30 november 2007, nr. 177.451). Verzoeker voert weliswaar de schending aan van de artikelen 3, 5 en 8 van het EVRM, maar hoger werd reeds aangetoond dat hij geen schending van deze verdragsbepalingen aannemelijk maakt.

2.3.2.3. De uiteenzetting van verzoeker laat de Raad niet toe vast te stellen dat verweerder niet is uitgegaan van een correcte feitenvinding of enig concreet, relevant element ten onrechte niet in zijn beoordeling heeft betrokken. Enige kennelijke onredelijkheid kan niet worden ontwaard. Een materiële motiveringsplicht blijkt andermaal niet.

2.3.2.4. Het derde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juni tweeduizend zestien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS